

— Στὰ ξένα ἀφέντη πέθανες μὲ ξένα μυρμιολόγια
καὶ τοῦ θανάτου τὸ φίλ σ' ἔδωκαν ξένα χεῖλη.
Τάχαμες ὅλα φρόνιμα, μὸν ἔσφαλλες ἀφέντη
καὶ τοὺς δικούς δὲν ἔκραζες τριγύρω στὸ κρεβάτι,
καὶ δὲν τοὺς εὐχαρίστησες καθένα χαιρετώντας·
δὲν εἶπες λόγια τῆς καρδιάς συγχώρησιν νὰ δώσουν,
ἢ δὲν ἐπαρκαλέσες τὸν χάρον νὰ σ' ἀφήσῃ,
νέλθης γιὰ νὰ σὲ κλάψουμε σ' ἀγαπημένο σπῆτι,
στερνὸ φίλ νὰ δώσουμε στὰ μαραμμένα χεῖλη.

Γιὰ σένα, πρωτοσύντροφε, τὸ πρῶτο τὸ κλονάρι·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης·
Εἶναι γιὰ σέ, κουμπάρε μου, τὸ δεύτερο κλονάρι·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης·
Γιὰ σένα, γυναικάδελφε, τὸ τρίτο τὸ κλονάρι.
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης·
'Εκεῖδ τοῦ πρωτοσύντροφου δεμένο μὲ μεταίτι·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης·
Καὶ τ' ἄλλο τοῦ κουμπάρου μας δεμένο μὲ τ' ἀσῆμι·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης.
'Εκεῖδ τοῦ γυναικάδελφου δεμένο στὸ χρυσάφι·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης.
'Αλλ' ὁ δεσμός τοῦ τέταρτου εἶναι δεσμός εἰρήνης·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης·
Εἰρήνῃ μᾶς ἐφέρατε νᾶναι μὲ σᾶς εἰρήνη·
Καλῶς, καλῶς δρίζετε ἡ συντροφιά τῆς νύμφης.

Παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ ἡ Μαρουδιά ἡ νύμφη,
νᾶχε τοῦ κύκνου τὰ πτερὰ τοῦ γερακιῦ τὰ μάτια,
γιὰ νὰ πετάξῃ γλιγώρα στοῦ 'Ρίζανου τὴν χώρα
νᾶλθῇ τὰ σπῆτια τοῦ γαμβροῦ, τὸν νιὸν νὰ τὸν κυτάξῃ,
ἂν ᾔνε ὠραίος ἂν ᾔν καλὸς ὅσον ὁ κόσμος λέγει·
ἂν στὴν αὐλὴν χορεύουνε καὶ γλυκοτραγουδοῦνε,
ἂν σέρνει ἡ μάνα τὸν χορὸ καὶ πρώτη τραγουδαίει,
ἂν στὴν αὐλὴν τὰ φλάμπουρα τὰ χρυσοκεντημένα
παίζουνε, κι' ἀερίζονται μεταξωτὰ μπαϊράκια.
Παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ ἡ Μαρουδιά ἡ νύμφη·
'Εχει τοῦ κύκνου τὰ πτερὰ, τοῦ γερακιῦ τὰ μάτια·
ἐπέταξε στὸ 'Ρίζανο στὸ σπῆτι τοῦ καλοῦ της·
Τὸ παλχηκάρι εἶναι εὐμορφο παρὰ ὅπου τὸ λένε,
εἶναι καλὸ καλῆτερο παρὰ ποῦ τὸ παινοῦνε·
καὶ στὴν αὐλὴν χορεύουνε καὶ γλυκοτραγουδοῦνε,
καὶ σέρν' ἡ μάνα τὸν χορὸ, πρώτη τραγουδία λέει,
καὶ στὴν αὐλὴν τὰ φλάμπουρα τὰ χρυσοκεντημένα
παίζουνε, κι' ἀερίζονται μεταξωτὰ μπαϊράκια.

Μέσα στὴν μέση τ' ουρανοῦ ξεφύτρωσ' ἓνα δένδρο,
μιὰ δάφνη μὲ χρυσὰ κλαδιὰ καὶ μ' ἀσημένια φύλλα·
ἅγιο κρεβάτι δροσερὸ ἀνθίζει ἐκεῖ στὴν ῥίζα,
βασιλικὸ καὶ κόκκινα τριαντάφυλλα μυρίζει.
'Ο ἅϊ Νικόλας κάθεται στὸ λουλουδένιο στρῶμα·
Τότε ὁ 'Ηλίας ἔρχεται ὡς στρατηγὸς εἰρήνης,
κράζει· τὸν ἅγιο γέροντα, σήκω, Νικόλα, λείει,

σήκω νὰ πᾶμε στὸ βουνὸ νὰ φτιάσουμε καράβι,
καὶ ταῖς ψυχαῖς νὰ φέρωμεν ἀπ' ἓνα σ' ἄλλον κόσμῳ.
'Αφες με, 'Ηλίας, παρακαλῶ, ὁ ἅϊ Νικόλας τοῦπε·
Σήμερον εἶναι Κυριακὴ, δουλιᾶς δὲν εἶναι· μέρα,
οἱ Χριστιανοὶ 'πανδρεύονται σήμερον καὶ βαπτίζουν,
ἄσπρα κορμάκια πλένουνε, ξανθὰ μαλλιά κτενίζουν·
Πάλιν ὁ 'Ηλίας ἔκραξεν, ὁ στρατηγὸς εἰρήνης.
Σήκω, Νικόλα, γλιγώρα, σήκω, ἀδελφέ, σοῦ λέω,
πάμε στὰ δάση, στὰ βουνὰ νὰ φτιάσωμεν καράβι,
καὶ ταῖς ψυχαῖς νὰ φέρωμεν ἀπ' ἓνα σ' ἄλλον κόσμῳ.
Πᾶνε στὰ δάση, στὰ βουνὰ καὶ φτιάχνουνε καράβι
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἐφέρανε, μόν' εἶναι τρεῖς ἡ μαῦρες,
τρεῖς εἶναι κατ' δὲν ἡμποροῦν νὰ φθάσουν στὸ καράβι.
Μιὰ τὸν κουμπάρου ἔσυρε καὶ τὸν κατηγοροῦσε,
ἢ ἄλλῃ μὲ τὸν γείτονα εὗρηκε νὰ μαλωσῇ,
ἢ τρίτῃ ἢ χειρότερῃ κόρῃ παρθένα φθεῖρει.

'Αγάπη μου τὸ στόμα σου τί τόσ' ὠραία μυρίζει,
μὴν ᾔν ἀπὸ βασιλικὸ, τριαντάφυλλο ἢ βιολέτα·
— Δὲν εἶν' ἀπὸ βασιλικὸ, τριαντάφυλλο ἢ βιολέτα,
ἀπὸ ψυχῇ παρθενικῇ (α) τὸ στόμα μου μυρίζει.

ΤΙ ΗΤΟΝ ;

Τῇ κυρίᾳ Ε. Π.

Αὖρα Ζεφύρου, ἔρωτος μανδύαν ἐνδυμένη
δὲν ἐπάτοῦσεν εἰς τῆς γῆς τὸ μολυσμένον γῶμα·
εἰς τῆς 'Εδῆμ νὰ τέρπηται τοὺς κήπους εἰθισμένη,
ἐπέτα καὶ τῶν οὐρανῶν ὠράει τὸ δῶμα·

'Ω κάποι' ἐπισκέπτονται οἱ ἄγγελοι τοῦ Πλάστου
τὸν κόσμον, ὅπου θάπτεται προσκαίρως ἡ ψυχὴ μας·
στὸν τάφον τοῦτον φαίνονται, κηρύττουν τὰς βουλὰς του
καὶ εἰς τὰς δυστυχίας μας εἶναι παρήγοροί μας.

Θνητὸς κι' ἐγὼ τρισευτυχὲς πλησίον σου εὐρέθην,
ὦ ἄγγελε, κι' ἀπῆλυσαι στιγμῶν εὐδαιμονίας
ἀπῆλυσαι πλὴν πρὸς στιγμὴν, καὶ πάραυτα ἀφῆθην
στῆς συμφορᾶς τὰ κύματα, στὸν ῥοῦν τῆς δυστυχίας·

Ποῦ τίτ' ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν ψυχὴν μου πόνοι !
στοὺς παραδείσους τῆς χαρᾶς ἐμέθυον ἀφθόνως·
ἐμπρός μου λύπαι, παρελθόν, τὸ πᾶν ἔκλινε γόνυ
καὶ εὐτυχὲς ἐπὶ τῆς γῆς ἐλογιζόμην μόνος.

Τὰ στήθη μου μετὰ παλμῶν συγχῶν σὲ ἔχαιρέτων,
θυμιάμα προέπεμπε σιγῶσα ἡ ψυχὴ μου·
μαζὺ σου ποτ' εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ δώματα ἐπέτων,
πότε στοῦ κόσμου σ' ἔφερον τὰ κύματα μαζὺ μου.

(α) Περιέργως σύμπτωσις τοῦ στίχου τούτου μὲ ἓνα ἡ-
μίστιχον τοῦ Εὐριπίδου εἰς τὸν 'Ιππόλυτον, ὅταν ὁ ἄθως
νέος λέγει «παρθένον ψυχὴν ἔχον». Καὶ ὁ Φίλων 'Ιώση-
πος λέγει «παρθένας τὰς ψυχὰς διαφυλάττουσαι».

Ἄλλὰ στιγμὰ ὅπως αὐταί, ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένουσι,
 ὄφεις τὰς φαρμακεύουσι, τὰ πάθη, αἱ πικρίαι·
 ὡς λάμπουν ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὰ ἀγαθὰ μας σβένουν
 καὶ μᾶς παρουσιάζονται ὡς φρούδαι ὀπτασίαι.

Π. Ν. Μ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

*Λαμαρτίνου ποιητικὰ μελέται μεταφρασθεῖσαι
 κατ' ἐκλογὴν ἐμμέτρως ὑπὸ Ἀγγέλου Σ.
 Βλάχου. Ἐν Ἀθήναις 1864.*

Η ΓΑΛΛΙΑ δὲν ἔχει μεγάλους ποιητάς, οὐδ' εὐρίσκειται εἰς τὴν Γαλλικὴν ποίησιν τὸ ὕψος ἐκείνου τὸ θαυμάζομενον εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας καὶ εἰς τὰ τοῦ Βύρωνος, τοῦ Σακσεσπέρου, τοῦ Σίλλερ. Παρὰ τοῖς Γάλλοις ἡ ποίησις εἶναι ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον, εἶναι μικρὰ χρυσαλλίς ἄπτερος· εἰσέτι καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῇ γιγχοιργία μᾶλλον ἢ ποίησις· οὐχ' ἦτον ὅμως μετὰ τῶν εὐαριθμητῶν κατοίκων τοῦ Γαλατικοῦ Ἑλικῶνος διεκρίθη ἀναντιρρήτως καὶ ὁ Ἀλφόνσος Λαμαρτίνος, οὗ τὴν βιογραφίαν ἐδημοσίευσε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκδόσεώς της ἡ *Χρυσάλλις*. Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἑμμετρος μετάφρασις τοῦ Κ. Α. Βλάχου εἶναι λίαν ἐπιτυχὴς καὶ περὶ τὸ λεκτικὸν καὶ περὶ τὸ μέτρον σύγκειται δὲ ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὥδων καὶ τούτων ὁ μεταφραστὴς προτάσσει ἑμμετρον ὡσαύτως ἀφιέρωσιν τῷ Λαμαρτίνῳ. Ἐκ τῆς ὅλης μεταφράσεως παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν πρώτην ὥδην, κατὰ τύχην αὐτὴν ἀποσπάσαντες, ἵνα λάβωσι πείραν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τῆς ποιητικῆς καὶ στιχοιργικῆς ἱκανότητος τοῦ τε γράψαντος καὶ τοῦ μεταφράσαντος.

Η ΜΟΝΩΣΙΣ.

Συχνάκις ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, ὑπὸ δρυὸς σκιάδα,
 ἵνα βρεμβάσω κάθημαι, πρὶν ἢ ὁ Φαῖθος δύσῃ,
 Φέρω εἰκὴ τὰ βλέμματα ἐπὶ τὴν πεδιάδα,
 ἥς ἡ εἰκὼν τὴν ὕψιν τῆς ἐμῆς μου ἀνελίσσει.

Ἐδῶ κυλῖει ποταμὸς τὰ βεῖθρά του μὲ κρότον,
 Κ' εἰς χάσμα πέραν σκοτεινὸν νὰ βυθισθῶν τα στέλλει,
 Λίμνην ἔχει τὸ νῆμά της ἐκτείνει τὸ ὑπ' ὠττον,
 Καὶ τῆς ἐσπέρας ἀνωθεν τὸ ἄστρον ἀνατελλει.

Φεύγει ἐκ τῶν βουνῶν αὐτῶν, μὲ δάση ἐστεμμένων,
 Τὸ λυκαυγὲς ἀκτῖνά του ἐσχάτην ἀκοντίζον,
 Κα τὸ ἀτμῶδες τῆς νυκτὸς ἄρμα σιγὰ προβαῖνον,
 Ὑψοῦται, καὶ εἰς τ' ἄκρα του λευκαίνει· ὁ δρίζων.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν ὕψων τοῦ κωδιανωστασίου

Φωνὴ θρηνώδης ἀντηχεῖ εἰς τοὺς κενούς αἰθέρας,
 Τὸν ὁδοπόρον σταματᾷ ὁ κώδων τοῦ χωρίου,
 Καὶ σβύνει μ' ἤχους εὐλαβεῖς τοὺς ἤχους τῆς ἡμέρας.

Πλὴν τὴν ψυχὴν μου τίποτε ἐκ τούτων δὲν παθαίνει,
 Μένω ψυχρὸς, ἀνάληγτος ἐμπρὸς τῶν καλλωνῶν τῶν.
 Βλέπω τὴν γῆν ὡσεὶ σιγὰ θασχόπως πλανωμένη, . . .
 ὦ! δὲν θερμαίνει τοὺς νεκροὺς ὁ ἥλιος τῶν ζώντων.

Λόφον πρὸς λόφον θεωρῶ ὅλην τὴν κύκλω φύσιν,
 Καὶ μάτην τοῦ ὀρίζοντος προβλέπων τὰ σημεῖα,
 Τὴν ἄρκτον, τὴν ἀνατολὴν, τὸν νότον καὶ τὴν δύσιν,
 «Δὲν μὲ προσμένει, ἐκφωνῶ, κ' ἐμέ που εὐτυχία».

Τί πρὸς ἐμὲ ἀνάκτορα, καλύβει καὶ κοιλάδες,
 Εἴν' ἀντικείμενα κενὰ, ἀθέλγητρα καὶ κρύα,
 ὦ δάση, θράχοι, ποταμοί, ὦ φίλοι πεδιάδες,
 Ἐν μόνον ὃν σᾶς ἔλλειψε κ' ἐγενεῖτ' ἐρημία.

Ἀμερικανῷ ὁ ἥλιος τὸν ῥοῦν του ἂν ἀνύει,
 Ἄν εἴν' εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἂν εἴνε εἰς τὸ πέρας,
 Ἄν ἀνατέλλει αἰθριος, ἂν ὀμιχλώδης δύει·
 Δὲν ἀναμένω τίποτε ἀφ' ὅλας τὰς ἡμέρας.

Καὶ ἂν ἔτι ἐβάδιζον, ὅπου αὐτὸς βαδίζει,
 Κενὸν θ' ἀπῆλθα κ' ἐρημον παντοῦ ὁ ὀφθαλμός μου!
 ὦ! δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲν ἀφ' ὅσ' αὐτὸς φωτίζει,
 Οὔτε ζητῶ τι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀπεράντου κόσμου.

Ἄλλ' ἂν ἐκβαίνων τῶν στενῶν τῆς σφαίρας μου ὁρίων,
 Ὅπου φωτίζει ἄλλο φῶς ἄλλ' οὐρανοῦ σαπφείρους,
 Ἀνέβαινον, τὸ πνεῦμά μου τῆς ὕλης ἀπεκδύων,
 Θ' ἀπῆλτων θ, τι ἐπλάσα τοσάκις κατ' ὀνείρους.

Νέκταρ ἐκεῖ θὰ μ' ἔχυνεν εὐδαιμονίας κρήνη,
 Ἐκεῖ θὰ μ' ἐπερίμενον ἐλπίδες, ἔρως, πόθοι,
 Καὶ τ' ἄκρον ἀγαθόν, εἰς ὃ πᾶσα καρδία τείνει,
 Κ' εἰς ὃ ἐν ὄνομα ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἐδόθη.

Ἄς ἡδυνάμην τῆς ἡοῦς τὸ ἄρμα ν' ἀναβαίνω,
 Κ' εἰς ζήτησίν σου νὰ πετῶ, σκοπεὶ πόθων ματαίων!
 Πλὴν . . . διατί ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐξορίας μένω,
 Ἄρου οὐδὲν ἀπέμεινεν, αὐτὴν κ' ἐμὲ συνδέον;

Ὅταν τὰ φύλλα τῶν δασῶν ἡ πεδιάς συνάζῃ,
 Ταχὺς τὰ σύρει ἄνεμος, τὸ ἔδαφος σαρώων,
 Κ' ἐμοῦ μὲ φύλλον μαρανθὲν ὁ βίος ὁμοιάζει,
 Παράσυρὲ τον ὡς αὐτὰ, ὦ πνεῦμα τῶν κλυδῶνων.

ΟΙ ΓΕΝΙΤΣΑΡΟΙ. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀξιώσιμος κύριος Συμεὼν Ἀνδρεάδης ἀνήγγειλε τὴν ἀναδιμοσίευσιν τοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ μεταφρασθέντος καὶ ἐκδοθέντος μυθιστορήματος τοῦ γάλλου Ἀλφόνσου Roger, οἱ γενίτσαροι ἐπιγραφόμενου, καὶ ἔχοντες ὑπόθεσιν τὴν καταστραφὴν τῆς τουρκικῆς ταύτης σφαίρας,